

Libris
Respect pentru oameni și cărți
Emanuela Rurkin

Câinele de bronz

Roman

R o t o n d a

CARTIER

Credeam că avem tot timpul din lume, că vom merge aşa mereu. Încă de multe, nenumărate ori. Toţi cinci laolaltă, împuţinându-ne treptat până la trei, dar niciodată mai puţini. Eu întotdeauna în stânga ta, tu întotdeauna în stânga grupului. Punându-mi mâinile pe umeri şi trecând pe la spatele meu, prin acea manevră sigură şi discretă, la marginea grupului. Braţele noastre atingându-se involuntar, tu povestindu-ne ceva, explicându-ne cum stau, de fapt, lucrurile. Şi teii miroșind demențial de-a valma cu gazele de eşapament. Şi noi, toţi, ascultându-te, ne împleticeam de atâtă căldură, ne topeam în fierbințeala lui iulie.

Mai târziu, în una din serile următoare probabil, când rupeam din halva şi-i diluam dulceaţa cu vin roşu, când ascultam din muzica incaşilor, când ne povesteaui despre America, în dreptul barului de vizavi a frânat un jeep din care răzbătea până la noi refrenul: *dacă pleci, vreau să plec cu tine* etc. După ce ne-am oprit din râs, *n-are importanță cine* a zis că e sugestiv, eu, pretenţioasă, am spus că e kitschios, iar tu ai tăcut pentru că erai bine-crescut şi, pe deasupra, te aflai în ospeţie.

Totul abia urma să se întâmple. Ceva ieşit din comun, ca în filme. Apoi stuparea că a trecut prea repede. Că am ratat ceva foarte important, dar greu de definit. Aproape imposibil de a fi numit. Senzaţia că esenţialul ne-a alunecat din mâini ca un peşte. Neputinţă de a înțelege ceva, oricât de puţin. Viteza ameţitoare cu care ne îndepărtau unii de alţii.

Ceea ce cauți – te caută.

Dragă Vâlcule, îți scriu din lazaretul nostru infect. Acum e doar în amintirea mea, ceea ce nu-l face mai puțin adevărat. Tu nu o cunoști pe Olga, dar ea știe câte ceva despre tine. Îți transmite salutări. Din trecutul nostru prezentului tău, oricare ar fi el. Pentru că tu ești. Roagă să-l pupi pe Saşa din partea ei. Noi două ne-am oprit pentru câteva clipe din cântat. Scotocim prin memorie după melodia ce are să urmeze. E o căldură de își se pare că toate își pierd conturul. Cântăm de ne ies ochii din orbite în timp ce cadavrul bunicului pute tot mai rău. Până mâine la amiază, când or să-l coboare în groapă, vom continua cu toții să umblăm cu batistele lipite de nas de parcă l-am plângere bune. Muștele s-au mai potolit. S-a inserat și lumea vine la priveghi. Olga îmi șoptește că Dumnezeu o să ne pedepsească pentru asta. Nu vreau să-o aud. Trec pe bancheta din față și, făcând-o pe șoferul, o întreb în joacă unde ar vrea să mergem. *La Moscova*, zice. *Nu cunosc drumul, nu am nicio hartă*, îi spun. *Pot să te duc numai până la cimitir. Hai să vedem cât de adâncă e groapa pe care i-au pregătit-o bătrânului. Să i-o garnisim cu floricele. Niște garoafe roșii de partid să ar potrivi de minune.* Aberăm până ni se face lehamite și tot mai greață. Apoi frica ne încolțește din nou și cântăm ca să-o alungăm. Din *Cranberries*, *DDT*, *Mașina Vremeni* și *Akvarium*-ul tău iubit.

Dacă atunci, demult, am fi locuit într-o poveste, aş fi venit la tine seara. Aş fi întors spre mine fotoliul în care stăteai și ţi-aş fi sărutat de-a măruntelul tâmpalele și fruntea. Te-aş fi mirosit

ca un câine credincios. Aș fi stat lângă tine până și s-ar fi făcut mai ușor. Niciodată nu și-aș fi promis nimic. Aș fi fost *pur și simplu*. Dar nu fac decât ceea ce trebuie să fac. Mereu doar necesarul. Glumesc desigur.

Acum, de exemplu, aproape mă sufoc de neputință într-un Jiguli hârbuit și cânt ca o smintită alături de Olga, când bunul-simț cere să stoarcem și noi acolo o lacrimă două sau cel puțin să închidem gurile. Oricum, mie mi se pare că reacționăm cât se poate de sănătos și consecvent și, dacă ar fi să ni te alături, cred că vocea ta ne-ar completa de minune. Te chem în trecutul meu de demult, pentru că tu m-ai ajutat să-l văd în altă lumină.

Între timp, fără nicio legătură, a murit fata ceea. Știi, fata despre care s-a anunțat la știri. Acum internetul e ticsit cu înregistrări video ale ceremoniei funerare prezentate în stilul pornografic al proteveurilor. Fata care tocmai împlinise anii necesari ca să poată merge la vot. A pierdut mașinăria o piuliță nouă. Puteam fi în locul ei. Dar s-a întâmplat să fie altfel și îți scriu.

Și iarăși fără nicio legătură: în noaptea din ajunul zborului meu n-am mai reușit să adorm. *N-are importanță cine*, rămas în fața calculatorului, rătacea pe facebook, eu – ghemuită în patul acela oribil – imitam somnul, imaginându-mi cum ar fi să rămân acolo, să nu mă întorc. Pe la trei, când s-a apropiat de mine ca să mă trezească, i-am zis: *Ce-ar fi să nu mă mai întorc?* A debitat cu nemiluită bancuri despre avioane care se prăbușesc. Până la aeroport m-a tot convins că intenția mea e cel puțin naivă. *Va fi scandal, pui în pericol tot grupul și pe urmă... acolo o să dea ei repede de tine*, aşa spunea. Îi era frică.

Știam că voi continua să visez nopțile fum dens de țigară și copii cărlionțați care se întind spre mine, iar eu am mâinile împietrite, nu pot să-i iau în brațe. Și vocea mamei Maria mă va întreba: *Unde și-s mâinile? Iar le ții în buzunare? O să și le cos pe toate!*

Am revenit după o săptămână, am adus ciocolată foarte amară, lumânări colorate și bere nemțească. Gura îmi mai mirosea a Apfelwein de protocol din cafeneaua aeroportului. Te-am cunoscut a doua zi, *ca printre altele*. Era sfârșit de ianuarie, o după-amiază de sâmbătă. Seară, când am intrat în casă, fără să-mi scot cizmele și haina, m-am aşezat și am rămas nemîșcată. Apoi am început să plâng.

Stau cu Vâlcu pe bancheta încăpătoare a unui dric mortu-al de la Ritus 14888. E la costum. Cel mai elegant cu puțință. Doar cămașa de culoarea bronzului mă scoate din sărite. Seamănă cu oranjul isticic al scurtei mele de iarnă, disperată încercare de a alunga depresia. I-o spun. Nu-i pasă. Mâncăm plăcinte cu dovleac. Îmi spune bancuri despre iad. Ne hlezim. Are pudră de zahăr pe buze. Am șervețele. Îi șterg gura. Râde zgomotos. Mașina intră în viteză, timpul – în numărătoare inversă. Nu există soluții. Nici noi doi nu știm încotro ne ducem. Dacă am ști, s-ar tăia filmul. Direcția e cea bună.

Dacă nu aş merge cu Vâlcu, cu tine ar trebui să merg. Doar că în sens invers. Cu tine totul întotdeauna e în sens invers și contradictoriu. Nu am nicio bănuială de ce. Cred că nici tu nu cunoști motivele. Iar dacă ai ști, oricum nu ți-ar servi la nimic. Tocmai de aia am toată indulgența din lume față de tine. Nu pot să ți-o ofer dozat. Oare asta să însemne că sunt profund indiferentă? Alteori e numai gustul de cenușă și Vâlcu ca o verigă lipsă.

Vâlcu care, la intersecția străzilor Pușkin cu 31 August 1989, mă rugase să-i spun cum se traduce în germană cuvântul iubire, *de tată*, adăugase. Cel care zicea că uneori, ca să clarifici o problemă, e nevoie de puțin alcool. Cel care își netezea părul grizonat – când asculta *Akvarium*, și obrazul – când mă asculta pe mine, povestindu-i ceva. Așa cum îl percepeam atunci, presupuneam că îți seamănă. Cu întreaga recuzită stereotipică a masculinității. N-are sens să rostим acea unică propoziție necesară. Ți-aș spune același lucru enervant. Mereu același.

Acum e aşa de parcă noi doi ne-am afla într-o odaie și dintr-o dată tu ai începe să crești. Și ai crește până când n-ar mai rămâne deloc spațiu. Eu m-aș lipi de perete și aş încerca să ies de acolo. Nu aş ști pe unde s-o iau. M-ai strivii cu dragostea ta întârziată de părinte, până n-ar rămâne din mine decât niște cuvinte înșiruite haotic. Mai haotic decât tot ce voi încerca să-ți spun aici.

Enjoy the silence

Plasă fină de mucegai în baia mea. Mucegai imun la orice soluție performantă care îmi promite să-l termine. Neînduplăcată, ascunsă prin unghere, viață, pulsând în cele mai bizare forme. Cașcavalul franțuzesc cu mucegai nobil de la Nr. 1, acum la reduceri „spectaculoase”, pentru că în curând îi va expira termenul de valabilitate. Puțină noblețe (mucegăită) oferită plebei de sărbători.

Gazdele mele, una mai jegoasă decât alta. Suma gazdelor mele de altădată adunată într-o oboseală mută și zâmbăreață. Indiferență asumată, aproape eliberatoare.

Stratul de praf de pe teancul cu reviste glamour, liderul politic democrat îmi zâmbește de pe copertă îmbrățișându-și fiica adolescentă care râde cu toată gura. Duioasă scenă de familie. Riduri autentice și puțin *photoshop* pentru impresie. Ca semnele bucuriei să fie adevărate, liderii trebuie să pozeze alături de cei pe care îi iubesc. E regula care funcționează. După geam muncitorii fixează câine-câinește ultimele pietre de pavaj care vor rezista până la primele ploi. Trag din țigări, dar chiștoacele nu pot ține de cald. Nici supradoza de cofeină, nici tăriile, nici frazele celebre din cărțile ori filmele care merită. Când își vorbesc, aburii din gurile lor amestecați cu fumul se destramă în aer precum gândurile mele despre tine. Se succed fără nicio pauză. Gerul de aseară a înclinat crizantemele de la intrare într-un gest forțat de supunere. Până la zăpadă mai e mult. Pare că liniștea e acolo. Nu se poate ști. Și aşa, mai tragem de timp cu o iluzie sau alta.